

jordiske Dommere og afværge den Embedsfortabelse, den Berøvelse af Levebrødet, imod hvilken Tabet af Ære og Anseelse ikke betød saa meget for ham. I sin Rædsel for at miste det sikre Udkomme rejste han endog en Dag hemmeligt til Aarhus og gjorde Knæfald for Bispen, — ja i den yderste Nød fik han sin Kone overtalt til at gaa Tiggergang fra Hus til Hus i Sognet og samle Navne under et Bønskrift til Ministeren.

Fru Stine havde tilgivet sin Mand og modigt stillet sig ved hans Side, dengang hun saae, hvordan alle Andre og især hans fine Embedsbrødre med Provst Broberg i Spidsen vendte sig mod ham og lukkede Dørene for ham som for en Spedalsk. I et Bladinterview havde Provsten ligeud ytret sin Tilfredshed med, at Folkets Kirke blev befriet for en Lærer, der foruden at have en saa alvorlig moralsk Brøst desuden i intellektuel Henseende var under Lavmaalet. Fru Stine havde ogsaa trofast fulgt sin Mand sammen med Børnene den Nat, da han efter Afsættelsen hemmeligt forlod Præstegaarden og lod Hjem og Ejendom tilbage i Guds Varetægt. En Røgter paa en af Gaardene havde set dem drage afsted til Stationen en god Time før Solopgang. Mads Vestrup gik forrest med en Kuffert paa en Trillebør, hvor ogsaa det yngste Barn var anbragt. Bagefter kom Stine haltende og de andre Børn, hver